

Urări cu ocazia Anului Nou

Necesitatea înnoirii și a curăției. Acestea le provoacă în noi dorul duhovnicesc

V-am felicitat în treacăt cu ocazia Anului Nou, dar mi-a venit ideea să vă felicit într-un mod neobișnuit și să vă urez ceva deosebit. Ce anume? Să deveniți „nouă”. Așa cum este orice rochiță nouă: toate sunt la locul lor, n-are nicio pată, nicio cută; parcă miroase a proaspăt. Ceva asemănător doresc sufletului dvs. După trup, sunteți ca o rochie abia ieșită din fabrică – pe deplin nouă. Sufletul nostru apare învechit; dacă nu renunțăm la această învechire, va rămâne așa fără a gusta noul. Vechiul din sufletul sunt deșertăciunea și patimile. Alungați-le și veți deveni „nouă”.

O să vă povestesc o legendă și atunci o să înțelegeți mai bine despre ce este vorba. Trăia odată cineva adânc în pustie. S-au îmbolnăvit cele interioare – plămâni, sau inima, sau ficatul, sau toate la un loc. O durere de moarte. Ajutor lumesc nu avea de unde să aștepte. S-a îndreptat spre Domnul cu o rugăciune din toată inima. Dumnezeu l-a auzit. Într-o noapte, pe când dormea, a avut o vedenie. Au venit doi îngeri cu niște cuțite, l-au tăiat, au scos organele bolnave, le-au curățat, le-au spălat și le-au uns cu ceva. Apoi le-au pus la locul lor, au stropit cu ceva și toate s-au vindecat, de parcă nici nu au fost tăiate. Trezindu-se, bătrânul s-a ridicat vindecat, de parcă niciodată n-a zăcut, nou ca un bărbat în floarea vârstei.

Iată ce vă doresc! Sufletul dvs. să fie curățat; cele bolnave și vechi să fie aruncate, cele sănătoase și înnoite să fie puse în locul lor și să fie stropite cu apă vie. Așa o să deveniți „nouă”, proaspătă, plină de viață, strălucitoare și plăcută.

*Am povestit această povestioară unui ostenitor. Ascultând-o, el a exclamat: „o, dacă ar veni îngeri să facă cu sufletul meu aceeași lucru pe care l-au făcut cu trupul aceluia bătrân!” În această exclamare se simțea rugăciunea, dar și dorința de a atribui altcuiva ceea ce trebuie să facem cu forțe proprii. **O astfel de șiretenie nu***

*este străină inimii noastre: am vrea să fim buni, dar inima nu ne lasă să lucrăm aceasta. Îngerii nu o să vină să curețe și să vindece sufletul. Avem indicațiile și sfaturile lor, dar **noi trebuie să facem tot**. Ne-au fost date toate mijloacele sau armele și medicamentele. Ia-le și taie unde trebuie, fără a te menaja. Nimeni altcineva nu poate face acest lucru. Însuși Dumnezeu nu intră în altarul sufletului prin atotputernicia Sa, ci Își cere voie cu bunăvoință.*

*Nu vă întreb cum veți dispune de dvs.: să vă curățiți singură sau să așteptați pe alții. Încă nu v-ați ocupat de aceasta cum trebuie. Dar atunci când o să o faceți, vă prezic că nu o dată o să vă vină o dorință fulger: oh! De ar veni îngerii să curețe totul! Și, totuși, Îngerii nu o vor face, chiar dacă vă sunt alături. **Curățirea trebuie să o facem noi, fără a ne menaja**. Râvna activă despre care am scris prima dată este producătorul curățirii în noi. Ea este și cuțit care acționează foarte bine când este ascuțit de către har și lucrează după sugestiile lui. Ea poate fi și neîndurătoare atunci când se instalează în inimă și taie fără a asculta țipetele celui tăiat. Treaba se face însă repede și ajunge repede la final, pentru că nu totul constă în tăiere. Când totul este tăiat, râvna nu mai este cuțit, ci **paznic** care își îndreaptă toată răutatea sa spre dușmanii mântuirii de a căror săcâieli nimeni nu este liber și a căror nerușinare nu lasă în pace pe nimeni. Vedeți singură că am deschis această discuție pentru a ațâța dorința de a vedea dacă aveți această râvnă. Căci fără ea nu va înainta deloc duhovnicia în dvs. Atunci când ea nu există, înseamnă că duhul doarme, iar dacă el doarme, nu mai avem despre ce discuta.*

Sf. Teofan ZĂVORÂTUL

Din „Viața duhovnicească și cum o putem dobândi”, Ed. Egumenița, 2007

Cât de creștin este un creștinism confortabil și recreativ?

Numărul semnal al revistei noastre a fost primit de către cei mai mulți dintre cititori drept o provocare la o lectură mai atentă a semnelor vremurilor lumii în care trăim. Și, într-adevăr, s-a dorit a fi un fel de semnal de alarmă: iată capcanele care ne stau întinse înaintea, dar să nu uităm că Hristos este cu noi.

Au fost și oameni care au avut o altă atitudine: viziunea e cam sumbră, s-a opinat. Și aici există un adevăr, căci poate că am neglijat puțin evidențierea Duhului Dătător de Viață pe care învierea lui Hristos Îl aduce în lume. Dar, pe de altă parte, urmărind divertismentul mediatic și spectacolul stradal pus în scenă cu ocazia Sfințelor sărbători, ne gândim că există și riscul ca la o astfel de atitudine să contribuie și factorii de mediu ce caracterizează societatea zilelor noastre. Nu este exclus ca mulți dintre noi, oboseți, stresați, epuizați, căutând să ne destindem puțin, să ajungem să ne rezumăm numai la perceperea sărbătorii prin prisma moș-crăciunilor înveșmântați în mantii roșii, la origine agenți publicitari ai concernului Coca Cola, uitând, totodată, ce înseamnă cu adevărat Nașterea lui Hristos.

În fapt, stăpânitorii lumii acesteia poate că asta și doresc. Știind și ei că suntem stresați și nemulțumiți de munca epuizantă și modul de viață lipsit de sens căroră îi suntem tot mai mult prizonieri,

pentru a ne crește randamentul în muncă, ferindu-ne de posibile crize de conștiință, se îngrijesc cu prisosință să fim tratați, mai cu seamă în preajma sărbătorilor, cu doze mari de divertisment. Un hohot mare de râs și un val de senzații, de emoții desfătătoare, se revarsă peste omul modern, făcându-l să uite de toate durerile. Viața merge înainte, bineînțeles, însoțită de shopping-ul corespondent mesajului publicitar. Iar creștinismul poate fi și el introdus în ecuația aceasta atâta timp cât aduce o mângâiere psihologică, relaxându-ne astfel sistemul nervos, atâta cât timp poate ajuta la creșterea randamentului în muncă, la vânzarea produselor etc.

Creștinismul cosmetizat, mitologizat, împăciuitor, caritabil și, cel mult, moralist poate fi chiar util societății globale. Totul e să nu supere pe nimeni și să folosească sistemului. Privit din unghiul acestei logici perverse comuniștii au fost niște ageamii: în loc să se folosească cât mai bine de acest mare potențial uman care este credința, ei au luptat să o desființeze cu totul. Nu trebuiau decât să-i schimbe direcția de acțiune, să o pervertească prin imitarea ei întru cele din afară și golirea de puterea Adevărului, așa cum s-a reușit în mare parte în statele Minunatei Lumi Noi aflate dincolo de ocean și cum se

încearcă și la noi, și poate că i-ar fi întrecut și pe aceștia. Adică, să facă în așa fel încât cel care-și spune creștin, în loc să lupte pentru dobândirea unui loc în împărăția cerurilor, să se străduiască să participe la edificarea raiului aici pe pământ.

Din păcate, sub presiunea nivelatoare a opiniei publice configurată mediatic, omul modern a început să asocieze tot mai mult creștinismul cu ideea de relaxare, de confort psihologic și chiar de divertisment. Duhul corectitudinii politice ne asaltează prin toate canalele, încât este tot mai greu de acceptat un creștinism lucid, neliniștea cea bună în fața vremurilor în care trăim, un creștinism mărturisitor al adevărului, îndurerat în fața tot mai evidentei prigoniri a lui Hristos în cetate.

Desigur, vestea cea bună a nașterii Fiului lui Dumnezeu, al jertfei și învierii

Sale, va rămâne în veacul veacului temeiul bucuriei, nădejdea izbăvirii noastre, dar această bucurie trebuie să se răsfrângă în primul rând înlăuntrul sufletelor noastre prin lucrarea harului lui Dumnezeu, căci în cele din afară este tot mai greu să aflăm pecetea mesajului evanghelic. Să ne legăm oare la ochi sau să tăcem pentru a nu strica atmosfera veselă a jocului de artificii care animă omenirea în cele exterioare, lumești, în detrimentul asumării jertfelnice a unei existențe creștine? Să hohotim de râs, când minciuna, desfrânarea și blasfemiile guvernează societatea în care trăim? Nu ne-am îndepărtat oare prea mult de adevăratul mesaj evanghelic preferând în locul Împărăției lui Dumnezeu și păcii Lui sălășluite în inima noastră lumea cu sistemele ei de asigurare și bunăstare, cu confortul și pacea ei atât de meschină?

Ianuarie

Luna mărturisirii ortodoxe

Este greu de afirmat că o lună, o săptămână sau o zi poate fi mai mult decât alta dedicată mărturisirii dreptei credințe, fiindcă fiecare Laudă și Sfântă Taină a Bisericii își întemeiază lucrarea pe mărturisirea dreptei credințe. Așa rânduit-au Sfinții Părinți luminați de Dumnezeu, ca dogmele dreptei credințe să fie așezate ca niște cetăți de apărare a granițelor Bisericii, ca niște luminători care ne luminează calea pe care mergând vom fi cu Dumnezeu. Iar acest adevăr ni-l descoperă atât de frumos limba greacă unde Horos înseamnă atât o sumă a dogmelor ortodoxe, cât și hotarul de credință înlăuntrul căruia omul își găsește mântuirea.

Și totuși, prăznuirile pe care le-a rânduit Biserica pentru luna ianuarie ne trimit mai mult decât cele din alte luni ale anului cu gândul și simțirea la întărirea în mărturisirea ortodoxă a adevărului de credință.

Însuși Botezul Domnului, sărbătoare ce poartă și numele de Epifania, constituie cel mai puternic temei: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit întru care am binevoit” (Mat. 3:17) se aude glasul Tatălui care mărturisește că Acesta, și nu altul este Fiul lui Dumnezeu, adică Cel care a fost botezat de Sfântul proroc Ioan și mărturisit de Sfinții Apostoli și de Biserică până în ziua de astăzi. Acest lucru este subliniat și de Ioan Botezătorul care le zice fariseilor și saducheilor:

„Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? Faceți deci roadă, vrednică de pocăință, Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam. Iată securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.” (Mat. 7:12).

De ce-i numește pui de vipere când aceștia veneau ca să fie botezați? Pentru viclenia lor, pentru nesinceritatea inimii care-i făcea să se boteze doar de ochii oamenilor justificându-și astfel poziția de învățători ai poporului, ei înșiși necrezând în mărturia lui Ioan, cum nu vor crede mai târziu nici în Hristos. Prevăzând această nerecunoaștere a lui Iisus Hristos ca adevăratul Fiul al lui Dumnezeu, Sfântul Ioan Botezătorul adaugă: „Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este

Fiecare părticică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei, fiind o chestiune de viață, nu o simplă speculație teoretică.

Pr. Dumitru Stăniloae

(†) Sf. Ierarh Vasile cel Mare (330-379)

1 ianuarie

Vremurile în care Sfântul Vasile a fost episcop erau vremuri de prigoană a dreptei credințe. Puterea politică era ostilă, împărații fiind arieni sau chiar păgâni, cum a fost cazul lui Iulian Apostatul (coleg de școală al Sfântului). Biserica era împânzită de arieni care aveau sprijinul puterii și ocupau foarte multe scaune episcopale în Răsărit. Sfântul Vasile, înfruntând mărturisitor toate aceste potrivnicii, a întărit dreapta credință în Cezarea Capadociei și a înfierat prin scrieri teologice atât arianismul, cât și erezia pnevmatomahilor (negau dumnezeirea Sfântului Duh), condamnată ulterior la al II-lea Sinod Ecumenic de la Constantinopol din 381. La lucrările acestui Sinod, opera Sfântului Vasile a constituit adevărat dreptar al dogmei ortodoxe.

„Pe noi nu ne-a înfricoșat mulțimea dușmanilor, ci, punându-ne nădejdea în ajutorul Duhului, am propovăduit adevărul cu toată îndrăzneala.” (Sf. Vasile cel Mare)

(†) Sf. Grigorie de Nissa (335-395)

10 ianuarie

Frate după trup al Sf. Vasile, Grigorie de Nissa i-a fost și frate întru sfințenie. Pe vremea împăratului Valens arianul a fost alungat de pe scaunul episcopal, peregrinând și, în același timp, propovăduind dreapta credință timp de opt ani. A participat la Sinodul al II-lea Ecumenic de la Constantinopol unde a fost anatemizată erezia lui Macedonie, sau a pnevmatomahilor, care negau dumnezeirea Duhului Sfânt. La acest Sinod, unde Sfântul a fost proclamat „stâlp al Ortodoxiei”, a fost stabilită dreapta învățătură despre Duhul Sfânt: „Domnul de viață făcătorul, Care de la Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit”.

„Cel ce voiește să-și dăruiască sufletul și trupul lui Dumnezeu, potrivit legii drepte credințe, și să-I aducă Lui jertfa cea fără de sânge și curată, trebuie să-și ia drept călăuză a vieții credința cea dreaptă pe care ne-o grăiesc glasurile sfinților prin toată Scriptura.” (Sf. Grigorie de Nissa)

(†) Sf. Teodosie Începătorul vieții de obște (423-529) - 11 ianuarie

Sfântul Teodosie este cinstit ca inițiator al vieții călugărești de obște. După cum stă scris în viața sa, „deși era blînd cu obiceiul către toți, însă unde se făcea nedreptate dreptei credințe, acolo el era ca un foc arzător sau ca o sabie tăietoare, armă nebiruită asupra celui potrivnic.” Împăratul Constantinopolului, Anastasie, fiind eretic monofizit, a căutat să cumpere pe Sf. Teodosie cu 30 de litre de aur. Îndemnat apoi de împărat să scrie o mărturisire de credință monofizită, Sfântul și-a arătat măsura curajului evanghelic, mărturisind că alege mai bine moartea decât să se despartă de Sinoadele Ecumenice ale Bisericii (patru până la acea vreme), adică de credința Sfinților Părinți: „Dacă nu primește cineva cele patru Sinoade Ecumenice ca pe cele patru Evanghelii, să fie anatema”. Prin propovăduirea curajoasă, alături de Sfântul Sava cel Sfințit, a întărit poporul pentru a păstra dreapta credință și pentru a ține Sinodul al IV-lea de la Calcedon.

„În fața acestor sinoade să se aprindă asupra noastră foc, să se ascuțită sabie și moartea cea mai amară să ne pună nouă în față, iar mai ales, de se poate, nenumărate morți să fie, noi nicidecum nu ne vom lepăda de dreapta credință adevărată, nici prin eres nu vom necinsti cele ce părinții bine le-au primit.” (Sf. Teodosie Chinoviarhul)

(†) Cuviosul Antonie cel Mare (251-356) 17 ianuarie

Cel ce este părintele monahilor, Cuviosul Antonie cel Mare, a fost și un curajos mărturisitor al dreptei credințe. Nu a ezitat să părăsească în două rânduri pustia sa iubită și să meargă în Alexandria pentru a suferi și el pentru dreapta credință în Hristos. Sfântul întărit pe mucenici în pătimirile lor și a muștrătat pe arieni, care pusese mîna pe stăpînirea politică, dar și bisericească. A îndreptat, de asemenea, eretici ca meletienii sau maniheii, mulți întorcându-se la Adevăr prin primirea cuvintelor lui. Era, după cum îl descrie ucenicul său, Sfântul Atanasie cel Mare, „statornic și drept-credincios”.
„Să nu vă întinați unindu-vă cu arienii, că nu este a apostolilor învățătura aceasta, ci a dracilor și a tatălui lor, învățătură care este stearpă, neînțelegătoare și a minții celei nedrepte, precum este necuvântarea catârilor.” (Sf. Antonie cel Mare)

Mucenici ai Sfântului Munte Athos

Cuviosul Eftimie a fost egumen al Mănăstirii Vatopedi în a doua jumătate a veacului al treisprezecelea, într-o perioadă critică pentru viața Bisericii Ortodoxe și a Sfântului Munte. După Sinodul de la Lyon din 1274, unde s-a realizat una din unirile false între ortodocși și romano-catolici, trimișii latinocugețatori ai împăratului Mihail al VIII-lea Paleologul (1259-1282) și ai patriarhului Ioan al XI-lea Vekkos (1275-1282), „arhitecții” acestei false uniri, au încercat să-i forțeze pe monahii aghioriți să accepte dogmele eretice. Aceasta se întâmpla pe la anii 1279-1280.

Cuviosul Eftimie „fiind puternic întemeiat în predaniile ortodoxe a musturat pe latinocugețatori”. Din această pricină, conform Sfântului Nicodim Aghioritul, „fiind legat cu lanțuri, a fost înecat în marea Kalamitsi”. Doisprezece ucenici și ascultători ai viteazului egumen, fiind de un cuget cu el, au suferit împreună cu părintele lor sfârșit mucenicesc.

Un codice al Mănăstirii Vatopedi descrie astfel mucenicia părinților: „După acestea au venit și în Vatopedi și au vrut să facă asemenea. Iar egumenul și frații cei împreună cu el au musturat erezia împăratului și a patriarhului. Iar acei lupi mâncători de sânge și nu miei i-au scos pe monahi afară din mănăstire și i-au spânzurat într-un munte, care de atunci a fost numit Furkovounion. Iar pe egumen, care se numea Eftimie, împreună cu alți doisprezece învoțați (cinstiți) ieromonahi, care i-au musturat în față cu bărbăție, pe ieromonahi i-a spânzurat, iar pe egumen

înlănțuindu-l l-au dus și l-au lăsat pe o piatră dincolo de mare, la Kalamitsi, care este departe de mănăstire ca la trei mile și acolo a fost înecat și astfel a luat cununa mărturisirii lui. Iar acea ridicătură (eșafodaj) s-a numit de atunci scaunul egumenului. Toate celelalte lucruri ale mănăstirii câte le-au găsit, le-au jefuit și au pustiit-o. Iar după câteva zile încetând acea tulburare, au ieșit monahii din pădure, unde reușiseră mai înainte să fugă scăpând de moarte. Au găsit trupurile celor junghiați mai înainte răspândite pe pământ, nengrijite și moarte și cu multe lacrimi și tânguiri le-au îngropat zicând și psalmii: „Dumnezeule, intrat-au neamurile în moștenirea Ta...” și celelalte. Pe fiecare îl îngropau acolo unde îl aflau. Acestea au avut loc în luna octombrie la anii 6953 și astfel a avut loc sfârșitul”. (Cf. Codicelui Sf. Mănăstiri Vatopedi 292/1841).

Pomenirea sfinților slăviților cuvioșilor mucenici se săvârșește pe 4 ianuarie, iar slujba lor a fost alcătuită de inmograful Haralambie Busia. Cuviosul mucenic Eftimie este zugrăvit în pridvorul bisericii mari, fresca datând din anul 1802. Mucenicia monahilor de la Vatopedi s-a păstrat atât de bine în memoria părinților athoniți încât întâmplările petrecute acum 700 de ani și astăzi pot fi istorisite cu fidelitate. Locul unde până acum câțiva ani s-a aflat stejarul de care au fost spânzurați părinții este cinstit cu multă evlavie până în zilele noastre.

(După un text tradus de Leontie monahul)

Propovăduirea religiei **Noii Ere** se face astăzi prin romane sau prin film

Ce legătură există între acceleratorul de particule de la Geneva, cel mai avansat laborator de cercetare din istoria omenirii, și gnosticism? La ce ne folosește să cunoaștem acest lucru ce pare atât de depărtat de credința și viața noastră cotidiană? Sunt doar două dintre întrebările care pot nedumeri pe credinciosul de rând care nu știe că pseudocredințele gnosticilor au constituit încă din primele veacuri de după Hristos principalele izvoare de inspirație sau acțiune ale ereticilor. Marii Părinți ai Bisericii au vărsat multe lacrimi la rugăciune, au ostenit predicând și scriind pentru a păzi turma de cei care, făcând pe asceții sau iluminații, nu urmăreau decât fărâmițarea Bisericii, îndepărtarea creștinilor de la dreapta credință pentru a-i transforma într-o pradă ușoară. În cele din urmă, capul șarpelui a fost strivit, dar puii săi au supraviețuit furișându-se în istorie până în timpurile moderne, când au găsit din nou puterea și prilejul să iasă la suprafață.

În urma unei călătorii făcute în străinătate, o cunoștință sesiza cu uimire faptul că aceiași trei autori sunt promovați cu obstinență în majoritatea standurilor de carte pe care le-a întâlnit în mai multe dintre țările Europei. Ca și cum cineva ar fi sugerat ca peste tot să fie puse în față cărțile lui K. Rowling, autoarea lui *Harry Potter*, cele ale lui Paulo Coelho și ale lui Dan Brown. Ni se sugerează oare prin aceasta că cei trei autori sintetizează foarte bine tendințele în care este încadrat sau generat spiritul lumii de astăzi?

Potter înseamnă consacrarea magiei ca artă a dobândirii puterii; Coelho popularizează magia și alchimia doctrinelor secrete în cadrele seducătoare ale experiențelor erotice, iar Brown construiește scenariul mitologic al uneia dintre gnozele fundamentale ale noii ere, creând o osmoză perfectă între magie, eros și știință, toate puse sub semnul iluminării doctrinelor ezoterice ale societăților secrete.

Ce este de fapt gnoza?

Un produs al imaginației umane de inspirație luciferică, după cum subliniază Sfântul Atanasie cel Mare, în care elementele revelației creștine Vechi și Nou-testamentare sunt amestecate cu diferite mituri păgâne, în special, cele cu caracter dualist. În principiu, gnosticii interpretează fantasmagoric facearea lumii și a omului, Întruparea și viața Mântuitorului.

Ceea ce caracterizează gnosticismul este spectrul de toleranță extrem de larg sau sincretismul său absolut. Găsim gnostici care susțin că lumea și trupul sunt rele în sine și alții care sunt favorabili lumii. Unii sunt de un ascetism mortifiant, pe când mulți alții merg cu libertinajul până la viol și destrăbălări rituale în grup. Sunt gnostici care susțin că Mântuitorul nu a asumat un trup fizic și nu a suferit cu adevărat pe cruce, iar alții care îl identifică pe Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu cu un personaj istoric care a avut soție și urmași.

De ce au acordat Sfinții Părinți o atenție deosebită ereziilor gnosticilor, când puteau, pur și simplu, să-i desconsidere ca pe niște nebuni? Pentru că teoriile eretice ale acestora fascinau și seduceau hrănind extrem de perfid trufia omului, patimile în general, iar astfel se răspândeau cu repeziune în mediul celor care nu se întăriseră încă în credința creștină; adică în numele credinței creștine gnosticii își făceau proprii prozele.

Politicile oficiale de reeducare a popoarelor prin **propaganda homosexualității**

Una din cele mai frapante trăsături ale lumii în care trăim este contrastul existent între afișarea spiritului egalitar al democrației în toate domeniile vieții și constanta lui încălcare de fapt, dar și de drept. Cu alte cuvinte, în societatea occidentală s-a ajuns la următorul paradox: în numele democrației se subminează democrația și în numele libertății se surpă libertatea. Astfel, epoca noastră nu face decât să continue proiectul unuia dintre demonii romanului cu același nume al lui Dostoievski: „Pornind de la o libertate nelimitată, eu închei printr-un despotism nelimitat”.

Unul dintre cele mai bune exemple îl constituie mișcarea tot mai amplă de susținere a „normalității” homosexualității. Dacă la început mișcarea și-a cerut dreptul la existență în virtutea argumentului umanității (sunt și ei oameni!) și nu atât al homosexualității celor care o compun, acum ea își impune homosexualitatea ca adevăratul semn al umanității acestora. Aceasta, în virtutea argumentului de minoritate oprimată de prejudecățile unei majorități ignorante. Iar acolo unde poporul nu vrea să-și modifice moravurile la insinuările minorității homosexualilor, singura soluție rămâne fie renunțarea la pretenții, fie lupta pe toate fronturile: în principal cel politic, cultural și religios. Asistăm astfel de câțiva zeci de ani la o înclăștare politică și socială cu bătaie lungă, care țintește ființa umană în fundamentele ei.

Statul ca instrument al propagandei homosexuale

Odată cu alegerile pentru președinția americană din 4 noiembrie 2008, trei state americane – California, Arizona și Florida – au decis prin referendum ca definiția căsătoriei să rămână cea clasică: uniunea liber consimțită dintre un bărbat și o femeie. Prin urmare, s-a reușit respingerea recunoașterii căsătoriilor dintre homosexuali. Cele trei scrutinuri întregesc la 30 numărul statelor americane care au contestat prin referendum „normalitatea” căsătoriilor dintre homosexuali.

Un aspect extrem de semnificativ trebuie remarcat în acest context: pe de o parte faptul că deși California constituie unul dintre cele mai liberale state din SUA, 52% dintre cetățeni săi au votat pentru menținerea definiției firești a căsătoriei – uniunea între bărbat și femeie – și, pe de altă parte, faptul că acest vot răstoarnă decizia Curții Supreme din acest stat care hotărâse legalizarea căsătoriilor dintre homosexuali și lesbiene.

Faptul că decizia populară respinge deciziile Curții Supreme dintr-un stat este în sine tulburător pentru o națiune precum SUA pentru că presupune un conflict nepermis între puterea judecătorească și voința poporului, dar în chestiunea homosexualității nu este un lucru izolat. De altfel, în toate statele americane în care căsătoria

dintre parteneri de același sex a fost legalizată – Massachusetts și Connecticut – ea s-a făcut prin decizie judecătorească la presiuni politice și mass-media și nu prin scrutin popular.

Aceasta este de altfel una dintre principalele strategii ale lobby-ului pro-homosexualitate: aceea de a acționa prin elitele conducătoare ale statului aflate sub presiunea continuă exercitată de mass-media. Asistăm astfel la o colonizare a statului de către agenții unei noi ideologii prin care se impune modificarea prin decret a moravurilor întregii societăți.

Spre exemplu: noul Secretar pe Educație din SUA, Arne Duncan, numit de președintele ales Barack Obama, este un fervent susținător al propagandei homosexualilor făcându-se cunoscut

pentru aprobarea unor școli speciale pentru homosexuali în California. De asemenea, la presiunea mass-media și a lobby-ului homosexualilor, iritate de desemnarea pastorului conservator, Rick Warren, pentru a rosti tradiționala rugăciune de inaugurare a noii președinții, Obama l-a ales pe unul dintre cei mai notorii episcopi anglicani homosexuali, Gene Robinson, să rostească o rugăciune la un eveniment ulterior dedicat noului președinte. (Detalii pe site-ul Lifesitenews.com)

Dar nu trebuie să mergem până în Statele Unite pentru a vedea că același lucru se petrece și în România, unde președintele Traian Băsescu l-a numit consilier pe minorități pe fostul senator UDMR, Peter Eckstein Kovacs, un susținător al comunității de

Aluatul fariseilor și al irozilor - frământătura ce dospește **noul guvern mondial**

N-am crezut niciodată că există un plan secret al Națiunilor Unite de a controla SUA. N-am văzut niciodată elicoptere negre pe cerul Montanei. Însă, pentru prima dată în viață, cred că formarea unui guvern mondial este ceva plauzibil. Un „guvern mondial” ar implica mult mai mult decât cooperarea între națiuni. Ar fi o entitate cu caracteristici statale, susținută de un corp de legi. Uniunea Europeană, care se constituie deja într-un guvern continental pentru 27 de țări, ar putea fi un model. UE are o curte supremă, o monedă [unică], mii de pagini de legi, un serviciu civil de angajare și abilitatea de a desfășura forțe militare.

(Gideon Rachman, „And now for a world government”, *Financial Times*, 9 dec. 2008)

Citatul de mai sus aparține unui ziarist cunoscut al renumitei publicații *Financial Times*, revistă de referință pentru mass-media internațională cu reputație. Dacă până acum a discuta despre guvernul mondial ținea de literatura SF sau de ceea ce înșelătorul bun simț (de parcă diavolul sau slugile sale ar acționa în virtutea bunului simț) numea „teorii conspiraționiste”, iată că devine o realitate promovată puternic prin intermediul mass-media. Ca orice propagandă, scopul acestui val de referiri la noua ordine mondială este să obișnuiască oamenii cu noua „realitate”,

să creeze o mentalitate favorabilă noii structuri de putere politică și, pe scurt, să îi grăbească construcția.

Asistăm de fapt la intrarea într-o **nouă etapă a promovării guvernării mondiale**. Până recent tema era discutată în cercuri restrânse, secrete, strict elitiste (cluburi gen Bilderberg, Comisia Trilaterală, etc.) și era abordată doar de jurnaliști sau publicații marginale.

Acum însă asistăm la o adevărată avalanșă de declarații și acțiuni politice ce vizează guvernul mondial, semn că liderii mondiali *se grăbesc* să instaureze noua lor lume. Se grăbesc de parcă nu ar mai avea timp...

Iminenta instaurare a guvernului mondial

Recent a avut loc, la Rio de Janeiro, Brazilia, un summit între reprezentanții U.E. și cei ai statului gazdă, având ca temă **oficială...** „noua guvernare mondială”. La întâlnire au participat promotorii cei mai vizibili ai statului global, președintele Franței, Nicolas Sarkozy și J. M. Barroso, șeful Comisiei Europene, precum și președintele Braziliei, Lula de Silva.

„Europa și Brazilia trebuie să aibă o aceeași voce pentru a obține schimbările fundamentale ale unui sistem financiar mondial care să funcționeze și ale unei guvernări mondiale”, a afirmat, cât se poate de explicit, Nicolas Sarkozy (cf. săptămânalului *Capital*, 23 dec. 2008).

Din Rusia, ministrul de externe Serghei Lavrov a propus crearea unui spațiu economic comun între Rusia, UE și SUA, evident, ridicând ca pretext tot criza financiară actuală. Serghei Lavrov preconizează, de asemenea, crearea unei uniuni monetare între UE și Rusia, un nou pact european de securitate care să înlocuiască NATO, precum și eliminarea vizelor pentru UE. Moneda comună, spațiu vamal comun, securitate comună, iată pilonii principali pe care se poate construi o suprastructură statală pe plan global (cf. *Gardianul*, 11 dec. 2008).

Una din cele mai fățișe declarații în sensul construirii „noii ordini mondiale” a fost făcută însă de Henry Kissinger, fost secretar de stat american, membru

vechi și de bază al Clubului Bilderberg și al altor „masonerii” cu caracter oficial.¹ Astfel, H. Kissinger a afirmat în cadrul unei emisiuni TV americane: „Misiunea sa (a președintelui ales Barack Obama, n.n.) va fi să elaboreze o strategie pentru America, în această perioadă în care, cu adevărat, poate fi creată o nouă ordine mondială. Este o mare oportunitate, nu este doar o criză!” (cf. cotidianului *Ziua*, 7 ianuarie 2009, ce a prezentat un material video de pe CNBC TV).

Până și insipidul prim-ministru al Germaniei, în plus, șeful unui guvern... „creștin-democrat”, Angela Merkel, a sugerat la Paris, în cadrul colocviului intitulat „O nouă lume, un nou

Părintele Proclu de la Mitocul Bălan

Numai prin plâns vom scăpa de primejdia lui Antihrist

Mântuirea sau sfârșitul lumii stau în voința noastră! Așa o lăsat Dumnezeu... Că Dumnezeu când vede că lumea se pocăiește, se duce la Biserică, se mărturisește și se păzește fiecare să trăiască într-o viață curată, atuncea Dumnezeu îndelungă [prelungeste timpul], trece neamul nostru cu pace dincolo și va veni sfârșitul când lumea s-o umple` de răutate. Și dacă amu` lumea s-o umplut de răutate s-ar putea să fie sfârșitul și în toată clipa, să fie în toată clipa [in orice clipa]! ... Dacă se vor împuțina creștinii care aleargă la pocăință, vor rămânea puțini, atuncea da, vine, nu mai așteptăm altceva decât sfârșitul! Și atuncea atâta mai rămâne, o rugăciune în gând și cât putem să plângem. Tot aceia care s-au trezit cu sufletul n-au altceva decât să plângă. Atâta o mai rămas: plânsul! Numai prin plâns vom scăpa de primejdia lui Antihrist.

Arhimandritul Sofronie de la Essex

Nu putem să rămânem nepăsători

Când vedem suferințele a milioane de oameni, nu putem să rămânem nepăsători. Cum putem să-i ajutăm? Din punct de vedere creștinesc, această tragedie de pe pământ este urmarea neascultării. Adam a râvnit la îndumnezeire, la viața veșnică, rupând legătura cu Tatăl și Ziditorul său. Hristos-Omul, primul în istoria lumii, S-a suit pe Golgota; a ales moartea pe cruce pentru a dezlega acest blestem. A te hotărî să-L urmezi înseamnă a te expune la suferință. Este inevitabil! În măsura în care suntem, de la facerea lumii, un mădular din uriașul trup al omenirii, însuflețiți de viața cosmică ce ne străbate, trăim tragedia umanității ca pe propria noastră nenorocire”.

Campania de vaccinare se bazează pe o mare înșelăciune: Gardasilul nu protejează împotriva cancerului de col uterin

Previn vaccinurile Gardasil/Silgard și Ceroarix apariția cancerului de col uterin?
Aceasta era principala întrebare la care ar fi trebuit să se răspundă în campania de informare-dezinformare desfășurată în România, căci dacă răspunsul este negativ, ce sens ar mai fi avut vaccinarea?!

În prospectul celor două vaccinuri nu se afirmă acest lucru, desigur, pentru a nu fi chemați producătorii în judecată în cazul în care s-ar demonstra contrariul. Ei susțin însă că vaccinul protejează împotriva infecției cu patru dintre cele peste 100 de tulpini pe care le are virusul HPV.

Atunci, de ce să acceptăm noi vaccinul? În această clipă unul dintre specialiștii Ministerului Sănătății, cu aplombul cunoscătorului inițiat, ar răspunde foarte simplu: *Deoarece virusul acesta este cauza declanșatoare a apariției cancerului.*

Este aceasta însă o constatare științifică? *Desigur*, ne-ar veni răspunsul, *anul acesta chiar s-a luat premiul Nobel*

pentru această descoperire.

Ei, dacă s-a luat premiul Nobel atunci putem să ne vaccinăm fetele.

Cam așa a decurs în mare campania de informare pe care Instituțiile de Sănătate din România au început să o desfășoare după ce au constatat refuzul ferm al populației de a-și vaccina fetițele. Ceea ce uitau specialiștii în discuție era tocmai o abordare științifică a chestiunii.

1. Până în ziua de astăzi *Institutul Național de Cancer din SUA* afirmă că nu s-a putut demonstra că există o relație directă între HPV și cancerul de col uterin. De ce? Nicholas Regush scria în *Vaccine Madness*: „Deja în 1992 se punea întrebarea dacă HPV provoacă cancerul de col uterin. Întrebarea era pusă de Peter Duesberg și Jody Schwartz, doi specialiști în Biologie Moleculară la Facultatea din Berkeley-California. Printre punctele critice cu care se confruntau în ceea ce privește această dilemă, ei au observat că deși femeile erau HPV-pozitive, totuși

tumorile canceroase nu conțineau decât rareori și foarte puține secvențe ADN-HPV și gene HPV.” În schimb au observat că *rareori cancerul poate fi declanșat de către anomalități cromosomiale spontane sau induse chimic, tipice atât în cazurile HPV-pozitive cât și în cele HPV-negative.*

Pe scurt: Duesberg și Schwartz au arătat că este posibil ca „**mai degrabă cancerul este declanșat de către alte carcinogene decât de către virus!**” Argumentul central este următorul: „Deoarece celulele canceroase care se dezvoltă haotic sunt mult mai sensibile la infecții decât celulele sănătoase, **virusurile constituie doar un indicator pentru o dezvoltare anormală și NU cauza acesteia!**” *Alți factori declanșează cancerul de col uterin!*

2. „Se știe că HPV se transmite pe cale sexuală și până la 80% dintre femeile

active sexual se infectează cu acest virus pe parcursul vieții, cel mai frecvent între 20 și 30 de ani. La majoritatea dintre ele (70-90%) nu se mai constată după 1-2 ani prezența acestui virus. Sistemul imun elimină virusul fără ca să se îmbolnăvească. Doar la 10% din cazuri persistă infecția un timp mai îndelungat și poate duce la aproximativ 1% din cazuri la modificări ale colului uterin. Dar și aceste infecții persistente se pot vindeca de la sine datorită unui sistem imun sănătos. Cele mai multe cazuri de infecții nu sunt provocate de tipurile oncogene de HPV. Cu cele 4 tipuri oncogene pe care le conține, vaccinul Gardasil oferă o imunitate de 5 ani. Un studiu din SUA arată că doar un procent de 3,4% din femei au fost infectate cu cele 4 tipuri oncogene și doar 1,5% aveau tipul oncogen HPV 16 iar 0,8% tipul oncogen HPV 18.”

Premiul Nobel a fost **acordat prin mită** pentru a se asigura vânzarea Gardasilului și a Cervarixului

Argumentul cel mai tare al reprezentanților Ministerului Sănătății din România în campania de dezinformare a poporului român privind vaccinarea cu Gardasil a fost în mod invariabil referința la premiul Nobel acordat în anul 2008 celui care ar fi descoperit legătura dintre virusul HPV (Humanpapilomavirus) și apariția cancerului de col uterin. Ceea ce au omis însă să precizeze „specialiștii” Ministerului Sănătății era faptul că acest premiu a fost dintru început extrem de controversat.

La sfârșitul anului 2008, atât din partea oamenilor de știință cât și din direcția organelor de urmărire penală primim dovezi concludente referitor la farsa la care s-a pretat comisia pentru acordarea premiului Nobel pentru a legitima vaccinul.

În ziarul Daily Telegraph din 19 dec. 2008 au fost publicate primele descoperiri făcute de procurorii suedezi în dosarul privind mituirea unor membri din comisia de acordare a premiului Nobel de către cei interesați de vânzarea vaccinului de col uterin. Mai precis s-a constatat implicarea directă în această afacere a gigantului producător farmaceutic ASTRA ZENECA. Compania în cauză deține patentul pentru mai multe dintre substanțele care alcătuiesc vaccinul.

Pentru procurorii suedezi nu a fost dificil de constatat că Bo Angelin, membru marcant al Comitetului Nobel face concomitent parte și din staff-ul lui ASTRA ZENECA; de asemenea, reprezentantul comitetului Nobel la Institutul Karolinska a încheiat în anul 2006 un contract de consultanță cu

Starețul Dionisie de la Colciu despre vremurile de acum

Ca redactori ai unei reviste teologice, cum să viețuim, că avem responsabilitate mare?

Părintele Dionisie: Aveți responsabilitate, desigur. Să țineți tot ceea ce ne sfătuiește Ortodoxia, fiindcă dacă ne depărtăm de sfaturile Bisericii, ne-am îndepărtat de Dumnezeu. Și dacă ne-am depărtat de Dumnezeu, de-acuma trebuie (vei fi constrâns) să ascuți de Satana. Că atâta de meșter e vrăjmașul, cu atâta iscusință te depărtează de harul lui Dumnezeu, și atunci ce-ai făcut? Faci ce vrei tu, dar nu-î după cum vrei tu.

Ce ne sfătuiește Biserica, ce ne sfătuiește Mântuitorul Hristos? Mântuitorul Hristos ne-a spus așa: „Fără de Mine nu puteți face nimic”. Vezi? Fără ajutorul lui Dumnezeu nu putem face

nimic. Facem ce vrem noi și zicem că am reușit, dar asta pentru suflet e dărmare. De aceea spune Mântuitorul: „Fără de Mine nu puteți face nimic”, pentru că Dumnezeu nu caută numai binele lumii acesteia, vieții acesteia. Sigur, El ne ajută și de miliarde de ori, dar caută mai ales ca să putem căpăta veșnicia. (2002)

Cum putem ține paza minții, mai ales în oraș, unde suntem agresați de tot felul de lucruri rele?

Părintele Dionisie: Trebuie luptă, trebuie osteneală. Știi prea bine, ca și creștin, lucrurile care te vatămă, nu-i așa? Ei, să te osârduiești să nu le faci. Știi foarte bine și faptele care te pot ajuta, faptele bune. Fă-le și te mântuiești cu ele. De aceea, să te consideri ca și cum ai fi într-un război, ca și cum ai fi un soldat care te luptă și în dreapta și în stânga să-l omori pe dușmanul tău, să nu-l lași să dea înainte. Așa și noi, creștinii, să ne luptăm cu patimile care ne vatămă, cu vrăjmașul sufletelor, și să ne osârduim să facem faptele cele bune. Și chiar dacă ne osârduim, omul e totdeauna neputincios, nu și-ar putea împlini dorința, dar este Dumnezeu care ne ajută. Dumnezeu, dacă vede că aplecarea inimii tale nu-i falsă, atunci îți-ajută neapărat, e cu neputință să nu-ți ajute. De multe ori întârzie să ne ajute ca să vadă hotărârea ta, osârdia ta. Dar dacă ne osârduim cu ajutorul

lui Dumnezeu, bineînțeles, Dumnezeu ajută. (1996)

Niște mireni, patroni, vor să le dați câteva sfaturi. Cum să petreacă dânșii o viață duhovnicească când întâmpină multe probleme, au responsabilitate, oameni sub ascultare?

Părintele Dionisie: Vedeți, ne-o binecuvântat Dumnezeu și ne-am născut creștini. Dacă ne-am născut creștini, să nu ne depărtăm sub nici un motiv de sfaturile Bisericii. Biserica niciodată n-are greșeală, sub nici un motiv. Să ascultăm ceea ce ne spune Biserica și atunci nu putem călca cuvintele Domnului.

Dar dacă ne depărtăm de sfaturile Bisericii, atunci e primejdie, că omul câteodată vrea, câteodată nu vrea, și alunecă, și cade în fărâdelegi, cade în necaz. Noi însă, cât putem, să respectăm cu sfințenie sfaturile Bisericii și-atunci, fie că suntem călugări, fie că suntem mireni sau în orice scaun înalt bisericesc sau mirenesc, putem să ne purtam în așa fel ca toți să ne iubească. În primul rând, conducătorii să-i iubească pe subalternii lor și-atunci toate sunt după Dumnezeu. (2002)

Cum se poate duce o viață de sfințenie în lume, unde sunt ispite la tot pasul? În lume e mult mai multă ispită, să zicem a văzului, a auzului. Știm că în mănăstire ispitele sunt mai mari ca în lume, dar mă refer la ispitele acestea grosolane care sunt în lume. Cum putem să le depășim?

Părintele Dionisie: Eee!... Cu îndelungă răbdare, cu hotărâre duhovnicească în sufletul tău. Să-ți zici

așa: „Eu știu ce este păcatul. De ce să mă uit cu poftă la fata aceea că-i așa frumoasă, și pe urmă să mă rănesc cu inima?”. Vezi că Sfânta Scriptură spune: „Când te-ai uitat cu patimă la parte femeiască, iată că ai preacurvit în inima ta cu ea.” De aceea, trebuie să ne osârduim să avem o bărbăție duhovnicească în sufletul nostru. Să zicem așa: „Frumoasă mai e fata aceea, dar e zidirea lui Dumnezeu. Dacă ea e așa frumoasă, dar îngerii lui Dumnezeu cum or fi?” S-o admiri că-i frumoasă, dar fără patimă, că e zidirea lui Dumnezeu.

Dacă aici, pe lumea asta, omul este așa, vai de capul lui cum este, și are așa frumusețe, dar îngerii lui Dumnezeu? Să-ți îndrepti ideea și mintea la îngerii lui Dumnezeu și la frumusețile pe care le are Dumnezeu în ceruri și atunci nu pătimești. Dar trebuie, cum am zis, o

„Oamenii trebuie să afle, căci nu cunosc...”

Trecerea la Ortodoxie a lui Georges Lesier

Publicăm sub acest titlu o scrisoare a D-nei Catherine Lesier, prin care mulțumește Sfintei Mănăstiri Grigoriu și egumenului acesteia, Arhimandritul Gheorghe Kapsanis, pentru ajutorul dat în trecerea soțului ei, de curând răposat, la Biserica cea una, sobornicească și apostolească - Biserica Ortodoxă.

Redacția

Nea Marmaras, 15 Martie 1993
Preacuvioase Părinte Gheorghe,
blagosloviți.

Știu că timpul sfinției voastre e prețios, și pentru aceasta vă rog să mă iertați că vă fac să pierdeți din timp cu scrisoarea mea.

Vreau să vă mulțumesc personal pentru lucrarea duhovnicească de la metocul Nea Marmara. Vreau să mulțumesc îndeosebi sfinției voastre și tuturor părinților de la mănăstire, pentru că l-ați ajutat pe soțul meu Georges să vină la Ortodoxie și să se boteze la 65 de ani. Cred cu adevărat că am avut parte de o minune, deoarece în douăzeci de ani de căsnicie am avut de-a face cu un om foarte dificil, mai ales în probleme religioase.

Când, după nuntă – din fericire, ne-am cununat în Biserica Ortodoxă – am aflat de la un duhovnic că e un mare păcat să te căsătorești cu un eterodox sau, așa cum l-a numit acela, un eretic, m-am cutremurat și am început să simt greutatea răspunderii și vinei mele. Acel duhovnic mi-a spus că ar trebui să-l ajut pe soțul meu să cunoască Ortodoxia și, dacă el va ajunge ortodox, problema s-ar rezolva.

Am încercat pe cât am putut, dar s-a dovedit cu neputință. Vizita noastră la biserica din sat a rămas fără rezultat, și el n-a mai vrut să discutăm în privința aceasta.

Am încetat să mai încerc și am început să mă rog lui Dumnezeu ca să-l lumineze, deoarece vedeam că are evlavie – se ruga și citea Scriptura, folosea metania, avea un confesor în Thessalonic pe care obișnuia să-l viziteze adesea și se cumineca.

Când au venit pe lume copiii noștri, s-a născut în mine nădejdea că, dacă îi vom boteza ortodox, se va schimba ceva și în el. Din păcate, el nu numai că nu s-a gândit așa cum nădăjdusese, ci dimpotrivă, n-a vrut să ne botezăm ortodox copiii. Georges stăruia ca aceștia să urmeze credința romano-catolică și m-a amenințat că va lua cu el unul din copii și ne vom despărți. Aproape am înnebunit de supărare, din pricina acestui dezastru care ne amenința familia. Nimeni n-a știut sau bănuit nimic. Singura mea scăpare era la Maica Domnului. Mă rugam ei cu osârdie și o imploram să ne ajute să ieșim din impas. Mă rugam, imploram și așteptam plină de neliniște și durere ca dulcea Maică a Dumnezeului nostru să facă o minune.

Și răspunsul nu s-a lăsat așteptat. Ea l-a luminat pe soțul meu să-și viziteze confesorul și să se sfătuiască cu el. A fost o zi foarte grea, care va rămâne neuitată. Întoarcerea soțului meu m-a umplut de bucurie. A hotărât să-și boteze copiii ortodox. Toate au pierit ca un vis urât, iar din inima mea se revărsau laude și mulțumiri către Preasfânta noastră Născătoare-de-Dumnezeu, pentru ajutorul primit.

Ușor-ușor, am început să facem vizite la metocul mănăstirii sfinților voastre. Inima soțului meu s-a înmuiat. Se liniștise și-și dorea să mergem mai des acolo. A început să viziteze mănăstirile din împrejurimi și să meargă adesea în Sfântul Munte. Se întorcea de fiecare dată foarte fericit și ne spunea tot ce auzise de la părinți. Era foarte impresionat de icoanele făcătoare-de-minuni și îi dădeau lacrimile când ne vorbea de ele.

Am înțeles că dumnezeiescul har începuse să-l cerceteze. Era cuprins de o mare dorință de a afla cât mai multe. Se lupta din greu. Dormea pe apucate, se ruga mult, postea și aproape că nu mânca nimic, iar noaptea se ruga cu metania.

Am rugat-o fierbinte pe Maica Domnului să-i dea răbdare, să-l întărească în credință și să-l ajute până la capăt, până la botez.

Când s-a hotărât în sfârșit să se boteze, bucuria noastră a fost de negrăit. Ispitele și piedicile au continuat însă să ne războiască zi și noapte, fără încetare. Trebuie să mulțumesc din inimă părinților care se găseau atunci la metoc și să le cer iertare pentru că i-am

împovărat cu atâtea. Soțul meu avea mare prețuire pentru părinții aghioriți și pentru monahii ortodocși în general.

A început să descopere o mulțime de lucruri pe care, ca romano-catolic, nu le trăise niciodată. De aceea, când, la scurtă vreme după botez, a primit vizita a doi tineri francezi, le-a spus: „Nu cercetați prea mult în privința Ortodoxiei. Grăbiți-vă doar să vă botezați, căci eu am făcut greșeala să aștept atâta timp până s-o fac!” Astăzi, acești tineri slujesc Domnului undeva în Sfântul Munte, îmbrăcați în schima monahală.

După multe piedici și neîncetate amânări, trebuie spus că în ziua stabilită pentru botez vremea era rea, ninge puternic, și de aceea ni s-a sugerat să îl amânăm. Sosise mult-așteptata zi în care Georges urma în sfârșit să ajungă creștin ortodox. Dorința sa de a se boteza era atât de mare, încât atunci când igumena mănăstirii „Sfânta Bunăvestire a Născătoarei-de-Dumnezeu” din Ormilă i-a propus să se boteze de Paști, când se va mai încălzi, Georges i-a răspuns: „Nu mai pot aștepta. Dacă refuzați să mă botezați, voi rămâne aici până ce mă veți boteza!”

Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru rugăciunilor părinților și dragostea tuturor cunoscuților, Georges a primit această sfântă taină în zorii de ziuă ai Duminicii Ortodoxiei. Dimineața, temperatura era de câteva grade sub zero. Botezul se făcea afară, și apa era ca gheața. L-am întrebat cum se simțea, iar el ne-a răspuns „minunat” și că apa era caldă. În acea clipă, fața sa strălucea. Râdea bucuros și era fericit ca

Picături de nădejde din lacrimile sfinților **Minuni contemporane - Sf. Lavrentie al Cernigovului**

Inaugurăm în acest număr rubrica Minuni contemporane, pentru a avea mărturia faptului că harul cel dumnezeiesc este lucrător „până la sfârșitul veacurilor” pentru cei care își caută mântuirea cu credință. Începem cu Sf. Lavrentie al Cernigovului, mare sfânt și prooroc contemporan, a cărui zi de pomenire este 7 ianuarie.

S-a născut în anul 1868 și a fost atras din tinerețe de viața monahală, călugărindu-se la mănăstirea Sfintei Treimi din Cernigov (Ucraina), cu numele de Lavrentie. A fost hirotonit ieromonah în 1895, și apoi ridicat la rangul de egumen. Mereu plin de bucurie, chipul său radia dragostea pe care le-o purta tuturor. Această dragoste a fost rodul rugăciunii cu care se îndeletnicea de la o vârstă fragedă.

După o boală de câteva luni, Starețul Lavrentie a adormit, de praznicul Epifaniei (Botezul Domnului), în 1950, așa cum însuși spusese mai înainte. Trupul său a rămas în biserica de jos vreme de patruzeci de zile. Una din maici povește cum, la al treilea ceas al dimineții, a auzit cu limpezime cântarea unui cor de nenumărate glasuri. A dat fuga în chilia unde zăcea răposatul, dar acolo era liniște; doar un preot citea tăcut Evanghelia. Însăpăimântată, îi spuse că auzise cântări. Acesta rămase uimit și îi zise că sufletul răposatului fusese întâmpinat în rai de către îngeri.

Starețul spunea că **locul unde se păcătuiește se va pustii cu siguranță**. Surorile l-au întrebat cum de știe toate acestea și el a răspuns: „*După cum boabele de grâu dintr-un pahar le văd toți, tot așa și eu văd gândurile fiecăruia*” (p. 54).

O călugăriță îi citea părintelui pravila și a ațipit; trezindu-se, a privit speriată la dânsul. **Ochii starețului erau ca de foc. Se ruga** (p. 71).

Una din monahiile mănăstirii suferea puternic din cauza unei boli și l-a întrebat pe părintele cum să mai rabde asemenea dureri. El i-a spus: „**Cu cât suferi mai mult, cu atât răsplata va fi mai mare**” (p. 72).

Sfântul și bunul păstor Lavrentie plângea adesea în timpul rugăciunii și repeta cu lacrimi aceste cuvinte: „Aici, pe acest pământ, Domnul a dăruit libertate fiecărui om. El poate asculta o cântare, se poate desfăta cu aceasta, poate lăuda pe Domnul cu gura și cu inima, dar în viața viitoare nu va fi așa. Doar acela va putea asculta și se va putea desfăta, pe care l-a învrednicit Domnul, pentru că multele păcate și viața păcătoasă îl lipsesc pe om de acestea pentru vecie” (p. 90).

„Cum să mă mântuiesc, părinte?” l-a întrebat o femeie pe stareț. „Mergi și cântă «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace» Trebuie să ai pace în suflet. **Mântuirea nu este grea, dar înțeleaptă. În aceste timpuri trebuie să fii înțelept – a adăugat starețul – și te mântuiești**” (p. 98).

Actualitatea în Biserică

Simpozion dedicat drepturilor omului la Patriarhie

În luna decembrie a avut loc, la Palatul Patriarhiei, Simpozionul internațional cu tema „Demnitate și justiție pentru toți”, consacrat celei de a 60-a aniversări a Declarației Universale a Drepturilor Omului, organizat de Institutul Român pentru Drepturile Omului, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române și Arhidieceza de București a Bisericii Romano-Catolice ș.a. Participanții au dat publicității un „apel” prin care își declară „conștiința importanței esențiale” a Declarației Universale și „convingerea că Bisericile au un potențial deosebit în cultivarea respectului pentru demnitatea umană, iar dialogul dintre ele, instituțiile statului și societatea civilă reprezintă o resursă valoroasă pentru crearea unui climat social favorabil respectării efective a drepturilor și libertăților pentru toți”.

Mai mult, în același apel se legitimează sistemul de drepturi ale omului cuprins în „Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 13 decembrie 2007, odată cu semnarea *Tratatului de la Lisabona*.”

Este surprinzător acest pasaj deoarece, după cum se știe, **Tratatul de la Lisabona nu este încă în vigoare**, fiind respins de Irlanda, țară majoritară catolică și una din puținele în care avortul nu este permis prin

lege. Tratatul urmează să fie în vigoare **după** ce va fi ratificat de fiecare țară în parte. Așadar, la acest simpozion bisericile participante și-au dovedit atitudinea lor **pro-Uniunea Europeană**, luând drept reper istoric (deja!) un Tratat care nici măcar nu este încă în vigoare.

Chestiunea este cu atât mai intrigantă cu cât sistemul de drepturi ale omului este cu totul **volatil** în Uniunea Europeană. De pildă, unul din motivele pentru care poporul irlandez a respins prin vot Tratatul de la Lisabona era teama că ar putea fi impusă, de la Bruxelles, o legislație pro-avort. Temerile sunt provocate de faptul că Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a adoptat deja o recomandare (deocamdată...) pentru țările membre pentru adoptarea avortului ca **drept** al omului (!). Problema este foarte sensibilă, deoarece Consiliul Europei este conștiința juridică a U.E., forul care a generat sus-pomenita Cartă a drepturilor fundamentale europene (asupra acestei teme vom reveni mai pe larg în numerele următoare).

Așadar, sistemul de drepturi al U.E. este unul volatil, definit de majoritățile politice care controlează instituțiile europene, luând forma ideologică a curentelor de stânga (de unde trimiterile

Ăștia, occidentalii, sunt mai răi decât comuniștii. Ei au spus „Drepturile Omului”. Dar pentru că omul este plecat din tinerețile lui spre cele rele, el spune: „Am dreptul să fac orice fărădelege pentru că așa vreau eu!” Adică dă libertate la patimi. Ăștia vin cu vicleșug și caută să te câștige încet-încet, nu te luptă pe față.

Părintele Dionisie de la Colciu

la justiția socială), multiculturaliste - drepturile de *afirmare* juridică și propagandă ale homosexualilor și lesbiene. Acestea sunt drepturile omului pe care reprezentanții bisericii le-au asumat ca fiind „esențiale” pentru demnitatea omului!?... Cert este că, într-adevăr, bisericile pot fi un instrument foarte prolific („potențial deosebit”) de legitimare a sistemelor juridice europene, sarcină de care unele par a se achita cu deosebit zel. (I.B.)

Scientologii, recomandați de ÎPS Nicolae al Banatului

„Biserica” Scientologică, una dintre sectele cele mai periculoase și implicate în scandaluri internaționale, a ajuns și în România, și nu oricum, ci printr-o lansare oficială în Timișoara, dar și cu misiuni de voluntariat făcute în alte orașe ale țării, cum ar fi în Iași sau în Cluj. Expoziția din Timișoara a fost făcută cu „fast” și cu tot dichisul, sub acoperirea unei campanii „umanitare” centrată pe probleme de genul – „dependența de droguri, problemele familiale și chiar boli sau

traume emoționale”. Diferența față de celelalte tentative de racolare ale sectei a fost că, în Timișoara, scientologii au avut parte de o primire bună de la... mitropolitul BOR al locului, ÎPS Nicolae.

Scandalurile în care este implicată secta scientologilor sunt nenumărate și se extind de la acuze de acțiuni criminale și fraudă până la scandalurile de can-can. „Succesul” sectei este explicabil prin faptul că multe vedete fac parte din ea, două nume mai cunoscute fiind Tom Cruise și John Travolta, sau oameni de afaceri ca Donald Trump. Ultimul scandal este legat de moartea fiului lui John Travolta, care, suferind de autism, nu a fost tratat, pe motivul că scientologia nu recunoaște existența bolilor psihice.

Scientologii sunt contestați dur în țări ca Belgia, Germania, unde secta este considerată o organizație neconstituțională, în Franța, unde este acuzată de manipularea mentală a membrilor săi și în Rusia unde nu au aprobare oficială pentru desfășurarea activității. În anul 1997, în Grecia, în urma unui proces penal a fost scoasă în afara legii mișcarea scientologilor.

„Învățăturile” sectei sunt o aiureală

ÎPS Nicolae Corneanu

înspăimântătoare, un delir bolnav al unui scriitor de S.F., Lafayette Ron Hubbard, care susține că oamenii sunt de fapt niște ființe cu origini extraterestre, numite Tetani, aduși aici, pe Pământ, acum 75 de milioane de ani de către Xenu, stăpânul întregii galaxii, iar de atunci s-ar reîncarna continuu. Tetanii ar fi fost însă, la un moment dat, contaminați de către Tetanii Corporali, astfel că oamenii ar trebui să se detoxificeze pentru a deveni puri în viața următoare (deci un fel de gnosticism grosier combinat cu literatură de SF de mâna a opta).

Cu toate aceste fapte strigătoare la cer, ÎPS Nicolae Corneanu, contactat de reprezentanții sectei, a afirmat că „expoziția” lor „e o idee foarte bună, care, sunt sigur, va fi apreciată de populația orașului” (cf. *Evenimentul zilei* 18.12.2008.)

Nu ar trebui să ne mire aceste afirmații venite din partea lui ÎPS Nicolae care, anul trecut în luna iulie, îl invita pe Billy Graham, predicator neoprotestant (baptist) de mare popularitate, să susțină „o cruciadă evanghelică” de proporții în Timișoara.

Deschiderea și solidaritatea pe care o arată ÎPS Nicolae eterodocșilor să fie oare

rodul adevăratei iubiri creștine? Oare nu chiar Mântuitorul le spune fariseilor și cărturarilor „morminte văruite” și „fii ai diavolului”? Nu ne învață Fiul lui Dumnezeu să ne păzim de proorocii mincinoși, de lupii în piele de oaie care vor să risipească turma precum acești păgâni care caută să sfâșie Trupul Bisericii? Oare dragostea pe care o invocă mitropolitul Banatului prin actele sale ar putea să cuprindă și pe frații mai mari ai scientologilor, membrii „bisericii” lui Satan? (I.B.)

Patriarh-manager pentru vremuri de criză în Rusia?

În Rusia pregătirile pentru alegerea noului patriarh sunt în toi, având în vedere că alegerea sa va avea loc între 27-29 ianuarie a.c. Deși controversile legate de împrejurările morții patriarhului Alexie al II-lea nu au fost lămurite, atenția este orientată deja către cel ce va ocupa scaunul patriarhal și direcția pe care va înscrie Biserica Rusă.

O direcție care poate fi decriptată din unele declarații publice ale personalităților B. O. Ruse sau chiar ale

Diaconul Andrei Kuraev

Mitropolitul Chiril al Smolenskului și Papa Benedict XVI la Constantinopol, în noiembrie 2006.

mitropolitului Chiril, loctiitorul de patriarh.

Astfel, cunoscutul diacon și profesor al Academiei de Teologie de la Moscova, Andrei Kuraev, este de părere că Sinodul ar trebui să respingă perspectiva unei alegeri „cuminți” și, dimpotrivă, să purceadă la alegerea unui patriarh „manager pentru vremuri de criză”. Diaconul Kuraev crede, de asemenea, că e timpul unor „eforturi extreme” (fără să fie foarte clar ce direcție ar trebui să aibă aceste eforturi extreme...) din partea Bisericii. Andrei Kuraev, după ce a respins vreo împărțire a taberelor în B. O. Rusă în „conservatori” și „moderniști” a mai declarat că este greșit să se considere că actualul loctiitor de patriarh, mitropolitul Chiril, ar fi un modernist, deoarece ar fi de partea valorilor tradiționale creștine și un critic al ideologiei consumeriste și liberale.

Actualul loctiitor de patriarh, mitropolitul Chiril, a declarat, la rândul

său, că „atitudinea față de non-ortodocși trebuie să rămână în cadrele tradiției teologice și ale Sfinților Părinți”. Pomenind activitatea Sf. Nou-mucenic Arhiepiscopul Ilarion, Chiril a menționat că sfântul episcop respingea „teza ramurilor”, care pretinde că toate confesiunile creștine provin din același trunchi comun. Mitropolitul a continuat cu exemple din viața Sf. Ilarion, care a întreținut o corespondență cu un anume Robert Gardiner, funcționar al Conferinței Mondiale a Creștinătății (viitorul Consiliu Mondial al Bisericilor), corespondență în urma căreia Gardiner ar fi devenit... aproape ortodox (ceea ce spune multe despre eficiența propovăduirii ortodoxiei prin CMB. Se pare că nici măcar sfinții nu pot converti deplin prin intermediul acestei instituții). Mitropolitul Chiril a afirmat, de asemenea, că „apărând și păstrând puritatea Ortodoxiei, trebuie să împărtășim credința ortodoxă celor de aproape și celor de departe, așa cum a făcut-o Sf. Ilarion”.

Apreciind aceste afirmații ale locțiitorului de patriarh, trebuie să observăm, în același timp, că se încearcă o subtilă legitimare de către mitropolitul Chiril a participării Rusiei la Consiliul Mondial al Bisericilor. Nu ar fi, de altfel, o premieră pentru respectivul ierarh, dar acum argumentele sunt aduse în așa manieră încât să se îndepărteze bănuielele legate de „modernismul” mitropolitului Chiril precum și să mulțumească exigențele tradiționaliștilor ruși, mult mai puternici decât în alte țări ortodoxe. În ceea ce privește argumentele în sine, ele nu au consistență, deoarece se bazează pe un sofism subtil: identificarea dialogului și a nevoii împărtășirii credinței ortodoxe curate cu participarea Bisericii Ortodoxe Ruse la Consiliul Mondial al Bisericilor. Oare este chiar atât de necesar ca dialogul ortodocșilor cu ne-ortodocșii să fie dus prin intermediul CMB? Sau, oare, CMB a fost creat tocmai pentru ca nu cumva apa curată a Ortodoxiei să ajungă nepătată și neîntinată la cei care ar înseta după ea? Oare Sfinții Părinți aveau nevoie de cadre instituționale create de eretici pentru a își propovădui credința celor ce ședeau „în întuneric și în umbra morții”?

Spunem acestea deoarece Comisia Sfintei Chinotite a Muntelui Athos pentru probleme dogmatice a transmis în 2008 întâi-stătătorilor Bisericilor Ortodoxe un „Memoriu asupra participării Bisericilor Ortodoxe la Consiliul Mondial al Bisericilor”, în care se arată că CMB are ca scop să cultive unitatea creștinilor prin **recunoaștere reciprocă a confesiunilor creștine** și nicidecum să caute sincer Adevărului unic, credința ortodoxă cea adevărată. Așa cum arată memoriul, premisele și metodologia dialogului dus în cadrul CMB sunt pur protestante, singurul efect al participării ortodocșilor la această instituție fiind slăbirea lor în fidelitatea față de credința proprie. Sfânta Chinotită a cerut, în urma acestor constatări, retragerea Bisericilor Ortodoxe din CMB, tocmai pentru că roadele participării ortodoxe nu numai că lipsesc, dar au repercusiuni negative pentru ortodocși (prin instituirea unor obiceiuri ca rugăciunile în comun, prin desemnarea monofiziților drept ortodocși, pentru a enumera doar două din realizările CMB...). Oare la Patriarhia Moscovei va urma un arhieru în ton cu vremurile, un „manager” al crizei, dacă tot a fost ea declanșată...? (I.B.)

Mitropolitul Chiril slujind la înmormântarea Patriarhului Alexie al II-lea

Fericiți cei prigionii. Martiri ai temnițelor românești

A apărut de curând, prin osteneala monahiilor de la Mănăstirea Diaconești, albumul intitulat *Fericiți cei prigionii. Martiri ai temnițelor românești*, publicat de Editura Bonifaciu. Albumul, tipărit în condiții grafice deosebite și la un preț accesibil, își propune să pună în fața cititorului pildele vieții ale celor care, trecând prin închisori, torturi, prigoniri și ademeniri la trădare, le-au depășit pe toate prin puterea credinței lucrătoare prin iubire.

Cel care caută să aibă o vedere de ansamblu a prigonirilor veacului trecut are nevoie de acest document în care au fost aduse laolaltă mărturiile supraviețuitorilor prigoanelor alături de fotografiile celor prezentați.

Cartea arată că războiul împotriva lui Dumnezeu și a lucrurilor mâinilor Sale a luat, în sec. XX, forma bolșevismului, formă extremă și anticipatoare pentru vremurile de pe urmă. Forma aceasta de război nu s-a mulțumit să Îl excludă pe Dumnezeu din treburile publice, să Îl scoată afară din cetatea văzută, ci a căutat, prin tortură șiucidere, să smulgă chipul lui Dumnezeu chiar din sufletul omului, din cetatea cea nevăzută. De aceea, exemplele martirilor veacului trecut sunt, pentru noi, confrunțați cu același război, dar dus în forme mai perfide și subtile, repere care să ne ghideze în mod cât se poate de concret în răutatea vremurilor pe care le trăim.

Albumul conține o introducere ilustrată a nașterii comunismului prin uciderea țarului, conducătorului legiuit al Rusiei pravoslavnice, și prin

demolarea marilor biserici ale orașelor rusești. Sunt evocate în pagini ample pildele de biruință martirică din „fabricile de mucenici”, închisorile comuniste, centre de exterminare și reeducare a celor care îndrăzniseră să opună minciunii Adevărului și apostaziei credința. Astfel de pilde sunt ascunse ochilor celor orbiți de duhul răutății și al uciderii dar și de ochii celor indiferenți și nepăsători la răstignirile aproapei lor...

Încheiem scurta noastră prezentare printr-un citat din „Cuvântul înainte” al albumului-document: *„aruncați zeci de ani în temnițe ucigașe, împușcați în munți sau deportați în lagărele morții din Siberia, românii au pățimit pentru credința în Dumnezeu și în rostul creștin al acestui neam. Lupta lor n-a fost una politică. Ea nu s-a purtat, în ultima instanță, cu ighemonii acestui veac, ci cu înseși puterile, începătoriile și stăpâniile întunericului. Și*

pătimirile lor i-au învrednicit de har, căci «suferințele pe cruce, celor răstigniți li se prefac în izvor de daruri neajunse pentru alții» (Arhim. Sofronie Saharov). Ei sunt noii martiri ai pământului românesc, înfrățiți în duh cu mărturisitorii din toate celelalte state foste comuniste”.

Pentru a ne adăpa și noi la izvorul cel neajuns de daruri este necesar să cunoaștem, să cinstim și să pomenim pururea jertfa celor din închisori. Căci ei sunt cei despre care se scrie în Apocalipsă: „Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o. Și strigau cu glas mare și ziceau: Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ? Și fiecare-ruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în

tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei” (Apocalipsa după Ioan 6, 9-11).

Mucenicii noștri stau acum în tihna Celui neajuns, „până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei”. Iar frunzele smochinului au început să se-nverzească, spre plinirea cuvântului și a numărului celor împreună-slujitori mucenicilor din închisori... (I.B.)

Scandalul Vatopedi

Din luna septembrie, scandalul „afacerii Vatopedi” ține prima pagină a anumitor ziare grecești, Sfânta și Marea Mănăstire a Vatopediului din Muntele Athos găsindu-se în epicentrul atenției publice datorită cedării anumitor terenuri aflate în proprietatea Mănăstirii, în speță, lacul Vistonida, în schimbul unor imobile folosite la Olimpiada din 2004, aflate în proprietatea statului grec. Tranzacția a provocat multe comentarii nefavorabile Mănăstirii, ziariștii prezentând Mănăstirea ca pe „o mare întreprindere” care, pentru a câștiga mari sume de bani, s-ar fi folosit de un ministru al actualului guvern.

Într-o perioadă de criză economică, Sfânta Mănăstire este prezentată de mass-media și de politicieni ca și cum ar fi câștigând sute de milioane de euro. Egumenul este prezentat de aceeași mass-medie ca unul care călătorește cu elicopterul sau ca fiind în permanent contact și în relație de afaceri cu mai marii întreprinzători din

Atena și Thessalonic etc.

Deși nu stau în picioare, aceste acuzații au sarcina, în afară de zdruncinarea credinței creștinilor, de a deschide calea pentru o viitoare separare a Statului de Biserică și pentru confiscarea (a câta oară în decursul istoriei ?) proprietăților Bisericii de către Stat.

Credem că Sfânta Mănăstire a Vatopediului va avea un răspuns adecvat și va lumina pe acei credincioși care au îndoieli în privința averilor Sfințelor Mănăstiri și care spun că acest lucru este străin de așezarea duhovnicească a Sfântului Munte. Activitatea filantropică săvârșită de Mănăstire este estimată, chiar de către cei care aduc acuzații Mănăstirii, a fi de trei ori mai mare decât cea declarată oficial Statului.

Știm că de fiecare dată când cei la putere se găsesc în poziții dificile, apar scandaluri legate de Biserică. Același lucru se petrece și în acest caz.

Monahul Gherman preia îndatoririle Egumenului Efrem

Sinodul conducător al Sfintei Mănăstiri a Vatopediului alcătuit din cei 8 întâistătători ai Mănăstirii a hotărât cine va fi cel care va prelua locul Egumenului Efrem: este vorba de Monahul Gherman, care va exercita îndatoririle administrative și de conducere, adică exact ceea ce ceruse Patriarhul Ecumenic Vartolomeu (retragerea cât mai degrabă a acestor îndatoriri de la Egumenul Efrem).

Deocamdată titlul de Egumen îi rămâne Arhimandritului Efrem, care va continua să fie conducătorul duhovnicesc al Mănăstirii

Răspunsul Sfintei Mănăstiri a Vatopediului adus acuzațiilor privind schimbul de proprietăți

Cu adâncă tristețe, Sfânta noastră Mănăstire se vede silită să facă prezenta înștiințare. Cu un mare sentiment de responsabilitate, mai întâi față de

Mănăstirea Vatopedi - Sfântul Munte Athos

multcredinciosul popor elen, dar și față de prezența milenară a Sfintei noastre Mânăstiri, fiind vorba despre a se face auzit adevărul în ceea ce privește problema Metocului lacului Vistonida, vă facem cunoscute următoarele:

Lacul Vistonida cu suprafețele riverane adiacente au aparținut Sfintei și Mari Mânăstiri a Vatopediului fără întrerupere din anul 1080 și până la transferul în proprietate publică. Drepturile Mânăstirii se sprijină pe hotărârile Împăraților bizantini respectate și de către otomani și adevărate de hotărâri patriarhale.

După independență, mai exact în 1924, a fost publicat decretul prin care Statul Elen recunoștea drepturile de proprietate ale Mânăstirii și renunța la orice eventuală pretenție, drept pentru care Mânăstirea ceda domeniului public 25.000 de hectare în regiunea Halkidiki pentru a fi folosite la stabilirea refugiaților. Astăzi în acel loc se găsește orașul Nea Triglia, construit de refugiați.

În 1994, Administrația locală a regiunii Xanthi a contestat dreptul Mânăstirii asupra insulei Ada Buru. Problema a fost înaintată Consiliului Public Consultativ Funciar, care a recunoscut printr-o hotărâre în unanimitate dreptul Sfintei

Mânăstiri.

Au urmat și alte recunoașteri, precum cea a Consiliului Consultativ Suprem, și care au devenit ulterior recunoscute prin diverse Hotărâri Guvernamentale (emise din 1998 și până în 2004).

În anul 2000, prin hotărârea plenului Consiliului Legislativ de Stat a fost judecată favorabil Mânăstirii problema administrării lacului Vistonida și recunoscută prin Hotărâre de Guvern.

În ciuda dreptului Mânăstirii, începerea efectivă a administrării lacului nu a putut avea loc din cauza problemelor create de diverse intervenții, Consiliul Consultativ din 2004 hotărând că nu poate avea loc datorită reexaminării cazului deja decis în ultimă instanță. Prin hotărârea aceasta a fost recunoscut încă odată dreptul de proprietate al Sfintei Mânăstiri și inexistența vreunui alt motiv pentru continuarea litigiului.

De atunci încolo, factorii de decizie locali au creat dificultăți, încheiate prin emiterea Hotărâri nr. 15/2004 a Consiliului Legislativ de Stat, avizate și de ministrul atunci în funcție, pe baza căreia a fost începută procedura de schimbare a proprietății lacului și terenurilor riverane cu alte proprietăți publice, estimat fiind de către Stat ca fiind imposibil de efectuat returnarea în natură a respectivului lac.

Astfel, prin aceste caracteristici limpezi și legale se poate rezuma întreaga problemă care a constrâns Sfânta Mânăstire să emită, în consecință, actualul comunicat.

Sfânta Mânăstire conștientizează deplin propria responsabilitate, interesul strict duhovnicesc și intențiile filantropice, de la care nu ne vom abate în nici un chip. Deplângem scandalul provocat în lipsa oricărei

responsabilități din partea Mănăstirii.

Suntem nevoiți, în cele din urmă, să ne referim la dispozițiile Procuraturii Atenei cu nr. 07/57 și 08/22, emise datorită acuzațiilor anonime și din presă, dar și datorită acuzației referitoare la legalitatea întregii proceduri vizând dobândirea drepturilor de către Mănăstire asupra lacului Vistonida, evaluării întinderii și valorii proprietății, precum și schimbării de imobile. Investigările efectuate în urma mandatelor cu nr. 15.192/2008 și 6.255/2008 ale Procuraturii Atenei nu au probat nici o neregulă și au fost depuse la arhivă conform articolului 43 KPD.

Promovarea lucrării monahilor nu este reflectată de starea și însușirile acestora. Așa precum, din nefericire, suntem forțați să facem cunoscut, activitatea noastră filantropică va continua precum urmează: două milioane de euro sunt oferiți anual pentru burse, ajutoare pentru familii sărace, bolnavi și întemnițați, tabere și fundații, organizații bisericești din Grecia, Cipru, Rusia, **România**, Serbia, Africa, precum și altor Mănăstiri și organizații bisericești din America. Cea mai de preț lucrare este în desfășurare: azilul de bătrâni în valoare de cinci milioane de euro.

În afara acestei încercări, trebuie să subliniem că Vatopediul a devenit

chinovie în 1990 și a restaurat 35000 de metri pătrați din suprafața grupului de clădiri aparținând Sfintei Mănăstiri și estimat a fi fost construit în secolul al X-lea d.H., având responsabilitatea salvării unor valori și relicve culturale și istorice inestimabile, conservarea și redarea mediului și locului istoric al Mănăstirii, acordarea gratuită de găzduire a peste 25000 de închinători anual.

Lăsăm la aprecierea, judecata și mărturia celor care cunosc lucrarea noastră sau care ne-au vizitat și chemăm pe toți cei care doresc să viziteze Sfânta noastră Mănăstire pentru a se încredința de lucrarea care se săvârșește.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne continuăm în tăcere lucrarea veche de 1000 de ani în slujba Ortodoxiei și Neamului.

Știm că monahismul necesită jertfire și slujire și că trebuie să fim întotdeauna pregătiți pentru acestea.

Ne rugăm să înceteze zgomotul care amărăște credincioșii și pe noi îndeosebi, deoarece ne desprinde de la îndatoririle noastre duhovnicești.

Cu dragoste întru Domnul,

Frăția Sfintei și Marii Mănăstiri a
Vatopediului, Sfântul Munte, 5
Septembrie 2008

(Grupaj preluat după *Orthodoxos Typos*)

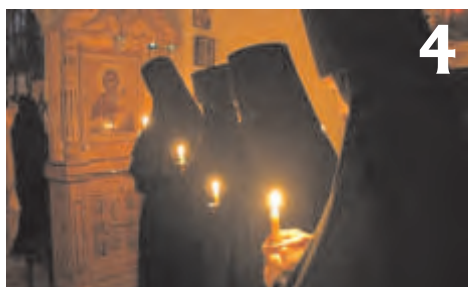
**Am primit la redacție: Concursul
Internațional de Fotografie Ortodoxă
și-a desemnat câștigătorii**

Matei și Maria Schînteie din județul Covasna au lansat, în luna iunie 2008, la București, în cadrul Târgului Internațional de Obiecte Bisericești (T.O.B. - 2008) organizarea unui concurs internațional de fotografie ortodoxă, din întreaga lume, cei doi fiind iconari de profesie.

De anul nou au fost desemnați și câștigătorii acestui concurs, fotografiile premiate putând fi vizionate pe situl organizatorilor:

www.comandaicoane.ro/index_confoto.html

1. Locul I - Tanjica Perovic, *The Great Entrance*
2. Locul II - Vladimir Gogic, *Theophany - Cross*
3. Locul III - Vladimir Neelov, *Sharing the Blessed Fire*
4. Mențiunea I - Jaroslaw Charkiewicz, *Nuns of Zwierki Monastery*

4

3

2

1

Actualitatea laică

Cipuri în pașapoarte și permise de conducere în 2009: control și etichetare electronică a persoanei umane

România este unul din statele cele mai avansate tehnologic în aplicarea directivelor europene de „securitate” (a se citi „control al populației”) în ceea ce privește actele de identitate personală. Încă din aprilie 2006 guvernul se angajase în fața Comisiei Europene să introducă pașapoarte biometrice începând din 1 ianuarie 2007. Întârzierile au fost sancționate prompt de oficialii europeni, care au declanșat procedura precontencioasă, premergătoare aplicării unor sancțiuni severe.

B.O.R. a avut o reacție legată de introducerea acestor tipuri de pașapoarte, în anul 2006. Oficialii B.O.R. nu au avut însă vreo problemă cu dispozitivul electronic al cipului și cu faptul că acesta va conține date până acum **niciodată** legate de identificarea persoanei (o poză digitală, amprente, distanța interpupilară și amprenta pupilară) ci cu faptul că... monahii nu au voie să se pozeze cu capul descoperit. Guvernul a dat curs acestei cereri în sensul specificat de B.O.R. și a modificat legea.

Așadar, Centrul Național Unic de Personalizare (ce ironie, n.n.) a Pașapoartelor Electronice a început din acest an să producă noile tipuri de pașapoarte biometrice. Cipul inserat va fi scanat automat de dispozitivele electronice din unitățile vamale punând datele conținute la dispoziția autorităților. Aplicarea acestor standarde

de control al persoanei se face în virtutea Regulamentul nr. 2252/2004 al Consiliului European. De la regulamentul sunt exceptate câteva țări europene, ca Danemarca, Marea Britanie și Irlanda, care și-au negociat o anumită autonomie față de regulile spațiului Schengen.

Administrația română se mândrește, de altfel, cu faptul că ar fi *singurul stat din lume* care emite un model de pașaport electronic care cuprinde, chiar de la momentul introducerii, ambele elemente de identificare, respectiv imaginea facială și amprentele digitale.

„Argumentele” oficialilor europeni pentru „necesitatea” introducerii cipurilor în actele de identitate personale se referă la: 1. *armonizarea* elementelor de securitate ale actelor de identitate naționale, adică existența unor acte cu elemente unice de identificare pe plan european; 2. existența unor *standarde de securitate* ale actelor de identitate, adică stocarea de date personale pe dispozitive electronice cât mai „avansate”.

1. Cerința „*armonizării*” elementelor de securitate ale documentelor de identitate înseamnă de fapt *unificarea sistemelor de urmărire și identificare* a cetățenilor pe întreg teritoriul U.E. Se observă că ridicarea obligativității vizelor dintre țări, unul din așa-zisele avantaje clamate ale Uniunii Europene, nu acordă cetățenilor o libertate de circulație reală, ci este doar un *pretext* pentru mai mult control asupra persoanei umane. Obligativitatea vizelor este înlocuită de un *sistem de supraveghere* mult mai perfecționat și

complex față de vechiul sistem al granițelor naționale, un sistem în care toate mișcările și deplasările persoanei umane pot fi stocate, datorită cipului electronic inserat în documentele de identitate personale, într-o bază de date aflată la dispoziția oficialilor europeni.

2. Așa cum publicațiile din occident au arătat, elementele de *securitate* ale pașapoartelor cu cipuri nu sunt deloc imbatabile. Au existat numeroase spargerii ale codurilor de securitate de către hackeri sau experți, în Marea Britanie, Germania, Belgia, etc. ceea ce arată că pașapoartele cad testul securității datelor personale. Desigur, pentru controlarea mișcărilor persoanei sunt dispozitive excelente. Iarăși se dovedește că *securitatea* actelor de identitate este doar un *pretext* și că măsura nu este destinată minorității de falsificatori de acte, insignifiantă față de numărul cetățenilor onești, ci tocmai majorității populației și controlării acesteia.

Un alt pas în direcția controlării și etichetării persoanelor umane este noul permis de conducere ce va intra în vigoare tot în anul 2009. Permisul va avea încorporat un cip ce va conține datele personale ale deținătorului, date vor putea fi citite de orice polițist din Europa, într-un mod asemănător pașapoartelor...

Această inițiativă premerge celei prin care buletinele de identitate vor fi dotate cu un astfel de cip electronic. Dat fiind faptul că acest subiect este de o importanță deosebită pentru cei care conștientizează finalitatea unor asemenea tehnici, vom aborda subiectul pe larg în următorul număr.

De altfel, creștinii ortodocși sunt în cel mai înalt grad interesați de aceste procedee de etichetare și înregistrare a persoanelor, procedee care contravin concepției ortodoxe referitoare la demnitatea și libertatea persoanei umane. Deja au fost înregistrate reacții din mediul monahal, P. Arhim Iustin Pârvu de la Măn. Petru-Vodă dând publicității **un apel către credincioși**, din care spicuim următoarele: „...*Prin lege, prin ordonanță de guvern, românii*

sunt obligați să se încadreze într-un plan de urmărire și supraveghere la nivel național și mondial, proiect care le răpește de fapt oamenilor libertatea. Românilor li se cere să-și pună pe pașapoartele, permisele auto și orice alt act personal cipul biometric ce conține amprenta digitală, imaginea facială, și toate datele personale. Poate pentru mulți dintre dumneavoastră acest cip pare un lucru nesemnificativ, dar în spatele acestui sistem de însemnare a oamenilor, de codare și stocare a datelor de identificare se ascunde o întreagă dictatură, un întreg plan demonic, prin care de bună voie îți vinzi sufletul diavolului. Însemnarea oamenilor, ca pe vite, este primul pas al unor alte măsuri luate pentru controlul absolut al ființei umane. Dragii mei, după cum proorocesc Sfinții Părinți, primirea acestui semn este lepădarea noastră de credință. Să nu credeți că putem sluji și lui Dumnezeu și lui mamona. Nu, dragii mei, nu primiți acest însemn diavolesc care vă răpește ceea ce vă aparține prin moștenire de la Dumnezeu, dreptul la identitate, dreptul la unicitate și originalitate, al fiecărei ființe umane! Trebuie să vă apărați acest drept de la Dumnezeu, chiar de ar fi să plătiți cu prețul vieții voastre. În zadar câștigați cele ale lumii, dacă vă pierdeți sufletele voastre și ale copiilor voștri, pentru că Sfinții Apostoli ne spun clar «se cuvine să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni».

Vă cer, așadar, în numele Mântuitorului Hristos, Care a spus «Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisii voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.» (Matei 11: 32-33), să cereți autorităților române să abroge legile care

Arhimandrit Iustin Pârâu

permit îndosărierea și urmărirea electronică a creștinilor, renunțarea la libertatea cu care ne-am născut.” (I.B.)

Asociația Umanistă Română reîncepe războiul împotriva icoanelor

În ciuda unei decizii definitive a Înaltei Curți de Casație și Justiție din iunie 2008 care a decis că prezența icoanelor în școli este legală, iată că Asociația Umanistă Română (AUR) declară din nou război prezenței icoanelor în școli cerând ferm noului ministru al educației, Ecaterina Andronescu, aplicarea deciziei Consiliului Național de Combatere a Discriminării (CNCD).

Decizia CNCD recomandă Ministerului Educației în noiembrie 2006 scoaterea icoanelor din sălile de

clasă în baza caracterului laic al statului și al autonomiei cultelor și afișarea acestora numai la orele de religie. Decizia CNCD a fost luată în urma sesizării unui profesor de religie din Buzău, Emil Moise, pentru care prezența icoanelor în sălile de clasă ar reprezenta un factor de discriminare față de persoanele atee, agnostice sau de altă religie.

Cu toate acestea, se pare că icoanele au deranjat numai câteva ONG-uri care încearcă să impună prin instituțiile statului o agendă secularistă radicală și nu majoritatea părinților și a tuturor cultelor din țara noastră – în afara adventiștilor din ziua a șaptea – care au susținut răspicat prezența icoanelor în școli. Faptul că celelalte religii nu s-au simțit discriminate și au apărut prezența icoanelor în școlile românești, arată că Emil Moise și ONG-urile care l-au susținut s-au făcut, în mod abuziv, reprezentanții unor minorități religioase pe care nu le reprezintă, încercând în acest fel să impună prin instituțiile statului o ideologie multiculturalist-nivelatoare.

Grav este însă și faptul că aceste grupuscule se folosesc de CNCD, o instituție creată special prin decret guvernamental la presiunea UE pentru a fi portavocea noilor ideologii care animă

spațiul occidental. Practic, ceea ce cere acum AUR noului ministru al educației este să dea întâietate deciziei CNCD în dauna celui mai înalt for juridic din România, în disprețul oricărui bun simț juridic. Și e interesant că în concepția Asociației Umaniste schimbarea unui ministru poate atrage după sine schimbarea unei decizii judecătorești definitive. De aceea, în esență, modul de a acționa al acestor grupuscule este de factură leninist-comunistă. (G.F.)

Statul Canadian impune în școală educația propagandistică a ateismului sau a politeismului

Ministerul Educației din Quebec a *impus* fără dezbateri publice tuturor elevilor din septembrie 2008, de la școala primară până la liceu, noul „Curs de Etică și Cultură Religioasă”, cu intenția declarată de a-i învăța pe elevi egalitatea între religii, pluralismul, toleranța, multiculturalismul și a le „facilita dezvoltarea spirituală în vederea autoîmplinirii lor”.

Ceea ce înseamnă a înlocui autoritatea părinților cu cea a statului în privința alegerii religiei în care vor crește proprii lor copii. Cursul cultivă relativismul religios, făcându-l pe copil să creadă că religia nu este decât o chestiune de opțiune. Nici o religie nu e mai bună decât alta, astfel încât a alege o religie nu e altceva decât a alege un produs în locul altuia, vor fi învățați copii. Deja este în discuție proiectul de contestare a dreptului părintelui de a-și crește copilul în propria sa credință. Vom reveni în numărul viitor cu amănunte. (G.F.)

În dialog cu cititorii

Am citit cu interes articolele dv. din numărul semnal al revistei și mi se pare evident că întreaga campanie pro vaccinare cu Gardasil în România a fost determinată de vizita lui Madeleine Albright în țara noastră, mai exact de interese politice și financiare. Cu toate acestea, nu sunt convinsă că acest vaccin nu ar putea proteja femeile împotriva cancerului de col uterin. Din câte am auzit, s-ar fi dat și un Premiu Nobel unui doctor care a descoperit că virusii HPV generează cancerul. Într-un fel eu aș tinde să cred că vaccinul ar putea ajuta într-o anumită măsură pentru protejarea femeii. Îndoielile pe care le am se datorează doar efectelor adverse ale gardasilului pe care mărturisesc încă ezit să le probez pe propria piele. [...]

Rodica Comănescu, Buzău

Doamnă Rodica, interesele financiare sunt extrem de importante, dar dacă era vorba numai despre acestea, nu ne-am fi bătut capul cu această problemă. Din păcate, miza este cu mult mai mare. Cât despre premisele pe care vă întemeiați, să spunem, cumva încrederea în efectele pozitive ale vaccinului Gardasil, sunt inspirate de campania desfășurată în ultimele luni pe plan intern și internațional. Deși pare incredibil, chiar și la cele mai înalte foruri științifice mondiale au loc grave erori sau manipulări ale informației. Din păcate, cauzele cancerului de col uterin nu au fost încă descoperite, după cum afirmă Institutul Național de Cancer din SUA. Iar în ceea ce privește acordarea premiului Nobel, veți avea ocazia să constatați în paginile care urmează în ce măsură astăzi știința a ajuns să se prostitueze pentru bani. Doamne ajută! (G.F.)

Doamne ajută! [...]

Am citit zilele trecute revista "Presa ortodoxa" și m-am gândit să scriu un feed-back, nu neaparat o recenzie, doar câteva comentarii legate de aceasta apariție diferită de restul publicațiilor de gen, dar nu atât de inedită pe cât ma așteptam.

Pe de o parte, curajul unor oameni care se ridică împotriva curentului, valului, turmei, este laudabil. Pe de alta, majoritatea subiectelor abordate nu sunt noi, sunt ușor de recunoscut pe multe din blogurile ortodoxe, chiar dacă vin și cu informații suplimentare. Sentimentul ca citeșc ceva deja tu mi-a produs o usoară dezamăgire. Desigur, imi veti spune ca nu toata lumea citește blogurile - si este adevarat. Din punctul asta de vedere, nu am nimic de comentat. Insa, personal, as fi avut aceasta ambitie de a aduce ceva mai multe noutati si pentru cititorii mai (inter)activi.

Mi-a placut intentia declarata de a deschide un dialog cu publicul. Banuiesc ca viitoarele numere vor avea o parte consistenta dedicata postei redactiei si asta ma bucura foarte mult, pentru ca vom avea, iata, o revista vie. Nu mi-a placut insa atitudinea generala "anti", pe deplin justificabila din directia revistei, dar mai putin justificabila ortodox. Simt ca era mai multa nevoie, pentru echilibrarea balantei, de ceva constructiv, ziditor, nu doar de buldozere. E drept, avem un interviu cu Pr. Dionisie, dar este accentuata aceeasi nota "apocaliptica". Poate era nevoie de o cale de mijloc intre Zosima si Ferapont. Oamenii trebuie treziti, dar nu sperati de moarte. Sau imi lipseste mie simtul realitatii? Sa fie oare perceptiile cititorilor in asa masura de inasprite, in urma stirilor tv, incat trebuie zgaltate atat de profund pentru a le desteptea? Cu toate acestea, parerea mea este ca, atunci cand te numesti "Presa ortodoxa", atitudinea trebuie sa iti fie mai putin posomorata. Exemplul Pr. Serafim Rose, care abordeaza aceste subiecte actuale constructiv, nu distructiv, ar trebui studiat mai bine.

Cam astea ar fi, in mare, cateva observatii. Nu mai intru in detalii. Doar o mica sugestie, de forma: actualitatile sa fie la inceputul, nu la sfarsitul

revistei. Si inca una, de fond: redactorul-sef sa caute sa niveleze un pic exagerarile de genul "Reeducarea romanilor prin ICR". Este nevoie de o masura rezonabila pentru a ramane credibili.

Anca S., București

Doamne, ajută!

Am citit "recenzia", este bine scrisă, critică (în sensul literar) și întemeiată, însă doar pe alocuri, și, de aceea, un pic nedreaptă.[...]

Ne asumăm multe observații din comentariile dvs. Într-adevăr, unele informații sunt de regăsit și pe bloguri. Există o explicație: unele materiale scrise pentru revistă chiar au apărut, anterior publicării, și pe internet. Mai mult, un membru al redacției colaborează la un astfel de blog. Inevitabil, unele materiale - muncite oricum - apar și în revistă. Nu este însă prea corect să fie denumită o "revistă a blogurilor ortodoxe".

În plus, e bine să ieșim puțin din lumea noastră mică și virtuală, pentru a înțelege că există destui oameni care nu folosesc internetul. Reacțiile pe care le-am primit ne arată că pentru majoritatea oamenilor informația din revistă a fost binevenită. Rămâne însă, ca lipsă a noastră, faptul că nu reușim să fim îndeajuns de bine echipați, suficient de mulți și foarte rapizi pentru a face și reportaje ample, anchete, noutăți inedite, pe lângă restul treburilor implicate de susținerea revistei.

Într-adevăr, mesajul general al revistei a fost destul de sumbru. Am încercat să compensăm cu materialul din Mircea Vulcănescu, dar nu a fost îndeajuns. Încercăm să echilibrăm mesajul, fără să edulcorăm realitățile descrise sau fără să amăgim (și noi) oamenii, ascunzându-le ce se întâmplă în jurul lor. Sunt de ajuns, credem, câte mijloace psihologice i se pun omului de astăzi la dispoziție pentru a eluda realitatea și pentru a trăi în reverie. Dacă nu am fi considerat imperios necesar să tragem un semnal de alarmă, dacă nu ne-ar îndemna

conștiința la așa ceva, atunci ne-am fi văzut liniștiți de serviciile, doctoratele sau preocupările noastre pozitive și constructive societății în care trăim. Nu credem că suntem "puțin justificabili dpdv ortodox" în această atitudine. Nici nu vom căuta să îndulcim tonul acolo unde nu e cazul, sau să căutam "pozitivul" din și al lumii acesteia. Compensarea nu trebuie să fie de tip psihologic, lumesc, ci duhovnicesc. Vom căuta, nădăjduind în ajutorul lui Dumnezeu, să arătăm că harul lucrează și acum, și în această vreme, că e posibil să fii creștin cu toate că lumea arată cum arată. Adică, vom încerca să compensăm cu texte duhovnicești, minuni contemporane, convertiri etc.

În privința exemplului dat, cel al Pr. Serafim Rose, și noi îl avem ca pildă și dreptar, și nădăjduim să nu greșim foarte mult prin abaterile de la exemplul său viu. Dar și părintele, pe care îl cinștim ca sfânt, a avut o întregă evoluție, a învățat pe parcurs, nu a avut această abordare duhovnicească de la bun început. În plus, deși nu suntem mulți, avem fiecare experiențele, perspectivele noastre duhovnicești. Nu ne e deloc ușoară munca de redacție, fiind atâtea la mijloc, ies și lucruri cărora le lipsește o perspectivă de ansamblu mai senină. Prin urmare, angajamentul nostru față de lume nu este unul ideologic (anti), ci unul existențial, doar că plin de greșelile și nesincronizările începutului.

Ca încheiere, cred că e bine să conștientizăm că, neșlefuită cum e, stridentă cum pare (și, pe alocuri, cum este), **Presa Ortodoxă**, tocmai pentru că spune acele lucruri care oficial nu există, este o revistă cu termen de existență limitat... și că reprezintă încercarea unor creștini de a se mai face ce se poate înainte de scufundarea corabiei. Să ajute Domnul să fie de folos alarma măcar câtorva conștiințe care se neliniștesc de mântuirea lor! **(I.B.)**